

Щоранку дорогою до школи Філіп, Фло та Кароліна завертають у невеличку цукерню в Глухому закутку № 23. Там вони купують у Лео (так звати власника) ласощі, якими смакують на перервах між уроками. Комісар карної поліції Ларс так само щоранку заходить у згадану цукерню. Він також є страшенним ласуном, а найбільше любить цукерки з локрицею¹. Проте їх поєднує не лише любов до солодощів, а й пристрасть до розслідування найзаплутаніших злочинів. У детек-

тивної команди «Локриця», як вони себе назвали, є навіть власний офіс, де вони зустрічаються — голуб'ятня під дахом цукерні Лео.

¹ Локриця, або ж солодець, вербець, солодич. Багаторічна рослина родини бобових, солодкий корінь якої використовують у промисловості й медицині.

Лео — хазяїн цукерні та детектив. Він — ватажок у локричній команді.

Кароліна, або ж Каро. Завзята спортсменка і просто розумниця.

Комісар карної поліції Ларс добре знається на комп'ютерах.

Флорентин — наймолодший в агентстві, тому всі його зовуть Фло.

Філіп уміє наслідувати спів птахів. Його вірний супутник — какаду Коко.

Канікули в Лілієнштайні

1. Поїздка до старого замку

Озирнувшись наостанок, Кароліна окинула уважним поглядом голуб'ятню під дахом цукерні Лео, де знаходився офіс детективної команди «Локриця». Через кілька хвилин уся команда заgrimкотіла скрипучими дерев'яними сходами вниз. Почалися канікули, тож Філіп, Фло та Кароліна вирішили скористатися із запрошення дядька Пауля та погостювати у нього кілька днів. Дядько жив за містом у старому замку. Філіп, Фло та Кароліна попрощалися із Ларсом та Лео, які ще прибирали у магазині.

Діти поїхали на велосипедах, а крилатий друг Філіпа, какаду Коко, із криком летів попереду. Їхати вибоїстою, а через якийсь час і піщаною дорогою було втомливо.

— Фу, — видихнув Фло, коли детективи спинилися на роздоріжжі, — і в якому напрямку нам далі їхати? Підігний знак-вказівник до замку Лілієнштайн упав, і тепер годі зрозуміти, куди він вказує.

— На мою думку, тут усе зрозуміло. Дядько Пауль завжди проїжджає тут однокінною брочкою, — відповів Філіп. — Погляньте на траву, і ви все зрозумієте!

2. Післяобіднє прибуття

Звичайно, малася на увазі польова дорога зліва, бо саме туди постійно завертав дядько Пауль. Уже за якихось півгодини локрична команда дісталася внутрішнього двору замку Лілієнштайн.

За іронією долі, саме тут трапляться події, що стануть першою великою справою детективної команди «Локриця».

— Привіт, шибеники! — привітав дядько Пауль Філіпа та його друзів. — З якими оцінками закінчили школу?

— О, з дуже добрими! — гордо відповів Фло. — Але ще краще, що навчання закінчилось і тепер ми можемо як слід відпочити!

Того самого дня, хоч і трохи припізнившись, приїхали

Ларс і Лео. Каро ще здалеку почула голосне стрекотання двигуна їхнього яскраво-червоного мотоцикла, який під'їжджав піскуватою дорогою до замкового подвір'я.

— Заходьте, а ваш багаж можна занести наверх, — сказав дядько Пауль, вийшовши назустріч Лео та Ларсові.

— А де Коко? — запитав Лео.

— Він сидить на чорному ліхтарі і вже довгенько спостерігає за нами, — відповів Філіп.

— Але він не єдиний, хто вже певний час за нами спостерігає, — недбало зауважила Кароліна.

3. Дивна знахідка

— От би дізнатися, хто ж то спостерігав за нами з віконця вежі! — промовила Кароліна наступного ранку, коли зустрілася перед сніданком на замковому подвір'ї з Філіпом і Фло.

— Що це Коко у дзьобі приніс? — здивувався нараз Філіп. — Подивіться, що він знайшов! Це старовинна монета! Ми повинні негайно показати її дядькові Паулю, він колекціонує такі речі.

Незабаром, уже за сніданком, юні детективи похвалилися своєю знахідкою.

— Оце так дивина! — сказав дядько Пауль, розглядаючи монету, а після цього додав: — Стародавній талер із зображенням принцеси Луїзи... Мені здається, це моя монета!

Він підвівся і підійшов до своєї шафи, щоби переконатися в цьому. Лео тим часом уже відчув, що їм буде чим зайнятися, і сказав дітям:

— Гадаю, канікули будуть захоплюючими.

— Неймовірно, — дядько Пауль почувався приголомшеним, — моя монета на своєму місці! І це дивно, бо таких талерів збереглося лише дванадцять!

Дядько поклав обидві монети на стіл.

— Жодної різниці, — заявив Ларс, уважно роздивившись їх.

— А от і ні, знайдена монета — підробка, — впевнено промовила Каро.

— Точно, — погодився Фло, — Каро права!

Підробка

Справжня монета